

Suvi

Hope Havenis

*Peresaladus muudab
kõike...*

KRISTIN HARPER

Originaali tiitel:
Kristin Harper
Summer at Hope Haven
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on ilukirjanduslik teos. Kõik nimed, tegelased, ettevõtted, organisatsioonid, kohad ja sündmused, välja arvatud need, mis on avalikes allikates selgelt välja toodud, on kas autori kujutlusvõime vili või kasutatud kirjanduslikult. Igasugune sarnasus tegelike isikute, nii elavate kui ka surnutega, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Anneli Sihvart
Toimetanud Ilona Raidmaa
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Kristin Harper, 2020. All rights reserved.
First published in Great Britain in 2020 by Storyfire Ltd. trading as Bookouture.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

E06443524
ISBN 978-9916-31-411-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Peter S-i mälestuseks

*Tänuga oma vanematele, kes andsid mulle ookeani,
ja mu toimetajale Ellen Gleesonile tema nägemuse eest*

Esimene peatükk

EMILY VANDEMARK TULI Hope Havenisse, et inimestest eemale pääseda, kuid see koht kubises neist nagu madal vesi prügikala-dest. Ta ei mäletanud, et Dune Islandil oleks olnud kunagi nii palju rahvast, kui ta lapsepõlves siin perega puhkamas käis. Jalgrattureid ja jalakäijaid liikus mõlemal pool teed ning nobedad rannakülastajad söötsid autode vahele, möödudes Beach Plum Cove'ina tuntud rahvarohkest liivaribast. Emily jälgis neid läbi autoakna nagu vee alt. Ta sirutas jalgu ja ohkas.

„Niipea kui me sellest rannast möödume, kiirendame,“ ütles juht ja vaatas talle tahavaatepeeglist otsa. „Mälestuspäeval on siin alati nii. Homme on jälle vaikne, kuni juuni lõpus kool läbi saab. Pärast seda paisub saare rahvaarv oma tavapärasest viie-kuuekordseks ja see kestab kuni tööpühani.“

Just nagu ta lubanud oli, vähenes rahvamass mõne kvartali pärast. Sihtkoha poole sõites teed kitsenesid ja muutusid käänulisemaks. Viimase kolme miili jooksul ei möödunud nad ühestki teisest sõidukist, jalgratturist ega jooksjast. Nad ronisid järk-järgult ja visalt viimasele mäele, paremal pool ääristasid teed männi- ja tammemetsad. Vasakul puud hõre-

nesid, avades vaate luidekaera, porsa ja kanarbikuga kaetud luidetele. *Ma olen Edward Hopperi maalil*, mõtles Emily. Luiteharjalt avanes suurepärane vaade ookeanile ja ta ahmis seda endasse. Säravad taevasinised lained tipnesid valgesäbruliste harjadega; muidu poleks ta teadnud, kus lõppes ookean ja algas taevas.

Nad laskusid mäest paarsada jardi ja pöörasid vasakule, liukudes mööda liivarada mere poole. Üle mõlemal pool teed kulgeva lattaia ronisid kibuvitsapõõsad – *Rosa rugosa*. Lõpus hargnes tee jagatud sissesõiduteeks, mis mahutas kolm-neli sõidukit. Emily oletas, et väike hõbedane sedaan võiks olla auto, mida ta siin viibimise ajal tavaliselt kasutaks. Selle kõrval oli lagunenu sinepikollane kaubik, mis tema arvates pidi kuuluma remondi-mehele või kauba kohaletoiimetajale, kuigi ta ei näinud läheduses kedagi.

Paremal pool oli näha avar, nüüdisaegses stiilis kodu klaasist lükanduste, maast laeni akende ja mitmetasandilise katusega. Hoolimata oma moodsast ilmest tundus maja maalähedane, ilmastikukindel ja sulandus silmatorkamatult maastikku, nagu oli saare kodudele tüüpiline. Umbes aakri jagu vasakul nõlva all ja sissesõiduteega risti seisis seedrite ja mändide vahel väike klassikalises neeme stiilis suvila.

„Oleme kohal,“ teatas juht.

Seda nad tõesti olid.

Ta maksis juhile, keeldudes abist pagasi kandmisel. Kui auto eemaldus, naine peatus, silmitsedes vaadet ja hingates sisse ookeani, kibuvitsade ja männi lõhna. Meenusid kõik lapsepõlvesuved ja Emily suutis vaevu pisaraid tagasi hoida. Ta pöördus suvila poole. Vaadates selle pleekinud seinu ja kooruva värviga türkiissiniseid aknaluuke, mõtles ta: *See näeb välja nii, nagu ma tunnen.*

Emily võttis oma pagasi. Pikk tee sissesõiduteest esiukseni oli kaetud purustatud rannakarpidega ja ta mõistis, et see paneks tema kohvrite rattad laperdama ja põrkama vastu ta pahkluid. Ta otsustas oma pagasit kanda, kuid sai korraga hakkama vaid ühe kohvriga. Ta võttis esimesena suurema kohvri, jättes kergema koti maha.

Suvila tugevast puidust välisukse käepideme külge, mis oli samasugust pleekinud türkiissinist värvi kui aknaluugid, oli kinnitatud tema nimega ümbrik. Selle sisu kõlises, kui ta selle kätte võttis. Ta murdis sedeli lahti ja luges:

Kallis Emily!

Loodame, et Sinu reis läks hästi. Siin on Sinu suvila-võti ja autovõti, kui Sul on vaja välja minna. Jätsime Sulle mõned maiuspalad külmkappi. Me ei jõua ära oodata Sinuga kohtumist täna õhtul!

Armastusega

Collette ja Wilson

Märkus oli loetav, mis tähendas, et selle pidi kirjutama Collette – Wilsoni käekiri kujutas endast tüüpilisi arsti kritseldusi. Emily oli neile kõige läbimõtlemise eest tänulik, kuid võitles siiski sooviga taksofirmasse helistada ja lahkuda. Keegi ei teadnud, et ta saabus. Ta oleks võinud teeselda, et muutis viimasel hetkel meelt. Ta oleks võinud helistada Collette'ile ja Wilsonile ning öelda, et tühistab oma lennu ja varasemad plaanid.

Aga kuhu ta oleks läinud? Isegi kui ta tagasi Seattle'isse läheks, mida ta seal suvel teeks? Kunstiajaloo loenguid, mida ta ülikoolis andis, kuni sügissemestrini ei toimunud ja ta lubas kahel välistudengil suvevaheajal oma korteris elada. Ta kehtitas

õlgu, haaras südamekujulisest sepistatud ukseingist, keeras võtit lukuaugus ja läks sisse.

Uks avanes väiksesse esikusse, kust trepp viis suvila teisele korrusele. Emily pani oma kohvri maha. Sissepääsust paremal olid avatud planeeringuga elutuba ja söögituba, kust liuguksed viisid suurele verandale. Hommikusöögilaud eraldas söögituba nurga taga olevast köögist.

Kuigi maja säras puhtusest – Emily oli korraldanud selle professionaalse puhastamise enne saabumist –, olid tumedad seinapaneelid, kriimustatud lehtpuidust põrandad ja kamina põlenud kastanpruunid tellised sünges kontrastis õuemaastikuga. Emily polnud lapsepõlves interjööri erilist tähelepanu pööranud, kuid äkki mõistis ta, miks ema püüdis alati vanaema veenda, et suvilas oleks natuke värvi kasuks tulnud. Emily vanaema, loomupärane säilitaja, kes seisis iga hinna eest muutustele vastu, lubas lõpuks Emily emal värvida välisseinad valgeks ning aknaluugid ja ukсед erksavärviliseks türkiissiniseks, kuid siseviimistlust ta ei lubanud.

Vähemalt on vanaema diivan ja toolid välja vahetatud, märkas Emily, meenutades, kuidas tema vanaema kirbuturu mööbel oli olnud isegi süngem kui seda ümbritsevad seinad.

Maja oli nii vaikne, et ta avastas end köögist mööda koridori kikivarvul kõndimas. Ta piilus vasakpoolsesse tuppa, kus olid maganud ta vanemad, kuid ei suutnud end veel üle läve astuma sundida, mistõttu põikas selle vastas asuvasse vannituppa. Ta oletas, et Collette oli seebi valamü kõrvale pannud ja käterätikud nagisse. Emily vaatas end peeglist. Ta kandis pikka sirget varrukateta musta puuvillast päikesekleit. Ta liivakarva juuksed olid kuklas tugevas krunnis ja tema tavaliselt erksad rohelised silmad näisid nagu suvila aknaluugid. Ta huulilt pääses veel üks ohe.

Kööki naastes meenus Emilyle, et ta oli jätnud oma koti sissesõiduteele. Ta väljus lükanduste kaudu ja peatus verandal, et uurida tagaaeda. Kaugemas nurgas viis tihe rada läbi kibuvitsa- ja kuslapuuhekkide üle luidete eraranda. Emily läheb seda rada mööda hiljem; praegu löikas ta üle muru. Kollane kaubik oli oma kohalt eemale tagurdanud ja sõitis tühikäigul pärani avatud juhiuksega. Emily saabus täpselt õigel ajal, et näha, kuidas mees ta kotti tõstis.

„Hei!“ hüüdis ta järsku elavnedes. „Mis sa sellega teha kavatsed?“

Mees hüppas ehmunult tagasi ja viskas ta koti maha. Tema tumedad ja tilkuvad juuksed olid kaela ja oimukohtade juures lokkis. Päevitunud õlgu katsid veepritsmed. Tal olid jalas mere-sinist värvi surfipüksid ja seljas varrukateta särk. Emily tundis midagi – kas see oli hirm? –, kui ta märkas mehe biitsepsit.

„Ma tõstsin seda, et ma sellest üle ei sõidaks.“ Ta ajas end sirgu. „Kas jätate oma asjad alati üle tänava laiali?“

„Need ei olnud laiali ja see pole tänav,“ nähvas Emily lähenedes. Ta oli kuumusest ja adrenaliinist uimane, kuid sättis end otse mehe ette seisma. „See on sissesõidutee. *Privaatne* sissesõidutee. Mis tähendab, et siin ei ole avalikku randa, nii et ma pean paluma teil lahkuda. Kohe.“

Mehe näole kerkis lõbustatud ilme.

„Tegelikult ma üritasin lahkuda. Aga mul on luba siin olla. Ma olen Lucas. Mulle meeldib rannas kala püüdma või surfamas käia ja see on peaaegu ainuke koht saarel, kus saan seda sel aastaajal üksi teha. Wilson ja Collette lubasid mul sinna parkida.“

Ta viipas oma kaubiku poole, mis tegi muret tekitavalt põrisevat häält. Kui Emily ei vastanud, tõmbas mees oma sinised silmad kissi, nagu üritaks mõista, kust ta Emilyt teab.

„Te olete vist Emily, kunstnik,“ otsustas ta. „Wilson ütles mulle, et te tulete täna. Vabandust, ma ei tahtnud teid hirmutada.“

„Sa ei hirmutanud mind,“ ütles Emily trotslikult, kuigi ta jalad värisesid.

Ta mõtles, mida võis Wilson veel Lucasele tema kohta rääkinud olla. Enne kui ta siiatuleku kokku leppis, oli ta palunud Wilsonilt ja Collette'ilt kinnitust, et nad ei räägiks juhtunust kellelegi. Seattle'is oli juba liiga palju inimesi, kes teadsid. See, mis oli juhtunud, valitses juba peaaegu kõiki ta mõtteid kogu ärkveloleku aja. Ta ei vajanud, et inimesed küsiks talt midagi või haletseksid, isegi kui nad tahtsid olla vaid kaastundlikud. Teist korda sel päeval tundis ta, et tahaks põgeneda.

Ta haaras oma koti sangast. Lucas sirutus samal ajal selle järele, tema käsi haaras Emily käest. Ta peopesa soe surve pani naise pisut kõikuma, kuid Emily ei vabastanud oma haaret.

„Las ma kannan seda teie eest,“ pakkus mees.

„Täna, aga ma ei vaja abi.“ Emily tõmbas koti mehest eemale.

Ta keeras end kannal peal ringi ja sammus suvila poole. Tema käsi venis koti raskusest, mis sisaldas peamiselt kunstiõpikuid ja visandiplokke, kuid ta ei aeglustanud tempot. Ta lükkas liugukse lahti, põrutas selle enda taga taas järsult kinni ja tormas mööda esikut oma vanemate vanasse tuppa, kus ta pagasi hoolimatult keset põrandat maha viskas.

Emily naasis kööki, et loputada oma nägu külma veega, ja hoidis seejärel randmeid kraani all. Ta ei teadnud, kas teda häiris rohkem kuumus ja niiskus või tema reaktsioon Lucasele. *Mis on minuga juhtunud, et Collette'i ja Wilsoni sõbraga niimoodi räägin?* Ta avas külmkapi ja nautis jäist hõngust. Collette ja Wilson olid

täitnud riulid juustu, puuviljade ja jogurtiga. Ta ei mäletanud, millal ta viimati söönud oli.

Kui aasta tagasi oli Emily reitel ja puusadel tosinajagu lisakilosid, siis nüüd oli ta arvatavasti sama koguse võrra alakaaluline. Kunagise kompulsiivse sööja ja sagedase dieedipidajana oli ta alati eeldanud, et inimesed, kes väitsid, et unustasid süüa, on kas valetajad või eputajad. Nüüd ta mõistis: alates päevast, mil tema elu kokku kukkus, oli toit viimane asi, mis talle meenus, ja teda ajendas sagedamini sööma kell kui nälg.